STAR WARS®

SITH – TRIBUL PIERDUT

NĂSCUȚI ÎN CERURI

JOHN JACKSON MILLER

JOHN JACKSON MILLER

STAR WARS

SITH – TRIBUL PIERDUT

NĂSCUȚI ÎN CERURI

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

John Jackson Miller
Lost Tribe of the Sith - Skyborn
2009

JOHN JACKSON MILLER

John Jackson Miller (n. 12 ianuarie 1968) este autor american de science-fiction, scriitor de benzi desenate şi comentator. Şi-a petrecut întreaga viaţă cufundat în lumea fanteziei şi a science fiction-ului. Este cunoscut pentru lucrările sale Star Wars, inclusiv bestsellerul Star Wars: Knight Errant, Star Wars: Lost Tribe of the Sith, seria sa de cărţi electronice cu peste un milion de descărcări.

…cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Cu 5.000 de ani înainte de Bătălia de la Yavin

— *Eretică!*

— Şi eu mă bucur să te văd, mamă, spuse Adari. Copiii au fost cuminţi?

Uşa încă nu se închise complet când copilul mai mic ajunse în braţele lui Adari, împins acolo de Eulyn. Băiatul mai mare al lui Adari intră în cameră, lovind-o. Sub atacul a patru braţe violete, Adari se clătină spre perete, căutând un loc unde să-şi pună marfa nevie. Geanta de pânză se lovi cu zgomot de podeaua de piatră.

— Eretică! Aşa spune unchiul tău că eşti strigată, spuse Eulyn. A fost aici – şi vecinul Wertram, croitorul. Şi soţia lui, de asemenea – ea nu părăseşte niciodată coliba, pentru nimic! *Opt oameni* au trecut pe aici astăzi!

— Atunci nu te uita afară, spuse Adari. Şi mai mulţi m-au urmat până acasă.

Îl alungă pe copilul mai mare şi încercă să-şi salveze părul argintiu din gura copilului mai mic. Părul scurt nu era o modă printre femeile Keshiri, dar pentru Adari, însemna autoapărare. În ceea ce-l privea pe copilul ei mai mic, nu era niciodată suficient de scurt.

— Tocăniţa este gata?

— Tocăniţa?

Eulyn îşi smulse nepotul înapoi, doar pentru a o vedea pe Adari zbughind-o în bucătărie. De supărată, pielea lui Eulyn căpătă o nuanţă violetă care aproape că se potrivea cu cea a fiicei sale.

— Eşti îngrijorată pentru cină! Nu ai nicio idee despre ce se întâmplă pe aici, nu-i aşa?

— Este pauză de cină. Am lucrat.

— N-ai lucrat nimic. Ştiu unde ai fost!

Adari se uită în vasul de lut plin cu carne şi legume fierte şi oftă. Bineînţeles că mama ei ştia unde fusese. *Toată lumea* ştia. Adari Vaal, colecţionară de roci şi pietre; tânăra văduvă a curajosului călăreţ-de-uvak în care se puseseră atâtea speranţe. Adari Vaal, duşmancă a dreptăţii şi ordinii; mamă absentă şi care minţea copiii altora. Astăzi fusese a treia zi de mărturisiri dinaintea Neshtovarului[1].

Mersese la fel de bine ca şi în celelalte două.

— Ce este acel *sunet*?

— Lovesc casa cu pietre, spuse Adari, întorcându-se cu un bol aburind pe care îl aşeză pe masă.

Stând mai în spate, smuci uşa din faţă şi privi cum săriră peste prag câteva cadouri din partea comunităţii. Trânti repede uşa. O piatră pestriţă de sub leagănul gol îi atrase privirea. Întinse spre ea un braţ vânjos şi zgâriat.

— Uite una drăguţă, spuse ea. Nu-i de pe-aici.

Se părea că atrăsese lume de peste tot. Va trebui să se uite primprejur, mai târziu. Cine are nevoie de expediţii când are o mulţime furioasă de la care să adune probe? Adari îngenunche şi puse descoperirea în punga care dădea deja pe afară de atâtea pietre de orice formă şi culoare. Zgomotul de deasupra deveni mai puternic. Fiul ei cel mic scânci. Ochii negri uriaşi ai lui Eulyn se măriră şi mai mult de groază.

— Adari, ascultă! spuse ea. Acum lovesc acoperişul!

— De fapt, ăsta e un tunet.

---

[1] Neshtovar – consiliul conducător al izolatei planete Kesh. Renumiţi ca fiind buni călăreţi ai fiarei zburătoare native numită uvak, Neshtovar deţinea o poziţie aristocratică pe continentul Keshtah Minor. Pe lângă faptul că erau liderii politici ai regiunii, forţa de poliţie şi cea mai importantă autoritate religioasă, Neshtovar servea şi ca sistem de comunicare, folosind uvakul pentru a depăşi obstacolele naturale ale regiunii, astfel încât să poată duce ştiri în cele mai îndepărtate colţuri ale marelui continent Keshtah.

— Este o dovadă, asta este! *Cei Născuţi în Ceruri* te-au părăsit.

— Nu, mamă, este o dovadă că mă *protejează*, spuse Adari, mâncând din picioare. Dacă plouă, gloata nu mai poate da foc casei.

Era destul de improbabil să se întâmple asta – văduva unui Neshtovari era o persoană protejată, deci era puţin probabil să fie ucisă într-o revoltă. Cu toate acestea, nu era nimic în neregulă dacă îi făceai viaţa nenorocită şi cum păcatul ei era împotriva Neshtovarului însuşi, nu i-ar fi oprit nicio autoritate.

De fapt, mici manifestări de genul acesta erau bune pentru ordinea publică.

Adari scoase capul în curtea din spate. Acolo nu erau pietre. Doar uvakul, făcând ceea ce făcuse tot anul: ocupa cea mai mare parte a spaţiului şi era lipsit de miros. Ochii reptilieni de smarald se deschiseră doar cât să-i arunce o privire rea. Aripile lui de piele tresăriră, zgâriind părţile laterale ale ţarcului. Fiara nu era deranjată de ploaia răcoroasă, dar zgomotul de pe stradă îi tulburase somnul regal.

Uvakii fără călăreţi erau toţi leneşi şi cu *purtări* proaste, dar lui Nink nu-i plăcea călăreţul, atunci când avea unul. Era *lucrul* cel mai puţin preferat al lui Adari, dar venea odată cu casa. Într-un fel, casa era a lui.

Pe vremuri, când un Neshtovar – un călăreţ-de-uvak – murea, comunitatea omora, de asemenea, şi familia decedatului. Practica asta dispăruse, poate singura dată când Neshtovarul permisese ca practica să o ia înaintea tradiţiei. Uvakii erau preţioşi, temperamentali şi ataşaţi de călăreţi; dacă erau lăsaţi să se stabilească cu supravieţuitorii călăreţului mort, asta însemna deseori că fiarele era suficient de sănătoase pentru a fi utile pe piaţa reproducătoarelor. Ca să nu mai vorbim, gândi Adari distrată, ce bine era pentru reproducerea *Neshtovarilor*. Călăreţii-de-uvak nu avuseseră vieţi sociale prea grozave atunci când moartea făcea parte din peisaj. Dar de la schimbare, călăreţii deveniseră foarte căutaţi ca parteneri în societatea Keshiri.

Adari nu-l căutase deloc pe Zhari Vaal. Ea era interesată de pietre; dacă te luai după capacitatea lui de conversaţie, Zhari era egalul lor. În nouă ani îi dăduse doi copii idioţi, o descriere

care i se părea mai puţin aspră decât aceea de asistaţi maternal. Îi iubea destul de mult, dar nu dădeau semne că ar fi fost mai amabili sau mai inteligenţi decât fusese tatăl lor. Prostia se reproducea cu adevărat. Ea, proastă pentru că nu a fugit; el, ei bine, era Zhari Vaal. *Tânărul călăreţ curajos din Neshtovar pe care se puseseră atâtea speranţe* – asta se spunea despre el – îl maltratase pe Nink de mult prea multe ori. Într-o dimineaţă frumoasă, fiara zburase cu Zhari departe deasupra mare şi îl aruncase fără nicio ceremonie. Adari era sigură că văzuse o urmă de satisfacţie în ochi verzi strălucitori ai creaturii când se întorsese acasă. Nu se înţelesese niciodată cu Nink, dar cel puţin acum avea pentru el un oarecare respect. Când venise vorba de Zhari, uvakul avusese mai mult creier decât ea.

Ştia, nu era doar vina ei. Unirea rezultase din anii de persuasiune ai lui Eulyn, care căutase să îmbunătăţească poziţia viitoare a familiei sale. Doar bărbaţii deveneau călăreţi, dar la Keshiri, proprietatea cobora pe linie maternă; acum Adari şi mama ei aveau un uvak şi casă din lemn de copac vosso, în timp ce vecinii lor încă mai trăiau în colibe de lăstari de arbust hejarbo legaţi laolaltă. Eulyn era încântată – iar Adari se mulţumea să lase copiii în preocuparea lui Eulyn. Adari îşi făcuse datoria; Keshiri mai avansase cu o generaţie. Acum putea să se concentreze pe ceea ce era important. Asta, dacă ar lăsa-o *ei* în pace.

— Trebuie să mă întorc, spuse ea, ridicându-l pe fiul ei mai mic de la munca lui de distrugere a mesei. Audierea de după-amiază a durat mult şi se prevede o sesiune de seară fără precedent.

— Ştiam că vei face una ca asta, spuse Eulyn, străpungând cu privirea spatele fiicei sale. Am spus întotdeauna că toate săpăturile alea prin ţărână n-o să-ţi facă bine. Şi să te cerţi cu Neshtovarul! De ce trebuie să ai *tu* întotdeauna *dreptate*?

— Nu ştiu, mamă. Dar este ceva cu care va trebui să învăţ să trăiesc, spuse Adari, dându-i copilul mic care făcuse pe el. Îi rămăsese o pată murdară pe tunică –nu mai avea timp să se schimbe. Încearcă să îi faci pe Tona şi pe Finn chiar să doarmă la noapte. Mă voi întoarce.

Deschise uşa cu grijă, descoperind că ploaia izgonise mulţimea. Confortul depăşise credinţa pe Kesh. Dar pietrele

rămăseseră, zeci de *declaraţii* ironice împrăştiate peste toată veranda. Dacă audierile mai durau mult, nu va mai trebui să facă alte cercetări de teren în sezonul ăsta – tot ce avea nevoie avea să-i fie aruncat pe prag. Poate că ar trebui să-i jignească pe *Cei Născuţi în Ceruri* în fiecare an.

* * *

— Vorbeam despre pietrele de flăcări, îi reaminti Adari şefului Neshtovarului.

— *Tu* vorbeai, spuse Izri Dazh. Eu nu accept un astfel de termen.

Călăreţul în vârstă şi sfetnicul ezitau pe lângă marginea Cercului Etern, o piaţă unde o coloană înaltă servea drept cadran solar masiv. Adari se uită în jur. O altă seară superbă, pentru un loc care nu avea altfel de seri. Era la fel în fiecare zi, pe continent: o ploaie scurtă, hotărâtă de după-amiaza, urmată de o briză rece care sufla toată noaptea. Dar acum, jumătate din sat renunţase la distracţiile reale pentru a privi un bărbat chel, fără sânge în el care ţinea discursuri vehemente unei tinere femeie.

— Nu *sunt* niciun fel de pietre de flăcări, spuse el, arătând spre o pereche de roci stacojii aflate pe un piedestal de lângă coloana centrală. Văd aici doar pietre normale de pe Kesh, aşa cum ai putea găsi pe orice deal.

Adari tuşi.

— Ai ceva de spus?

— Mai bine nu.

Adari îşi ridică privirea prin poieniţa nisipoasă – şi apoi în jur, la ascultătorii care se holbau. Ce rost avea? Nimeni nu ar asculta. De ce să-ţi înrăutăţeşti…

Se uită din nou la Izri. Stafia aia cu pielea vineţie deschisă fusese cel care îl elogiase pe Zhari. Avea habar despre ceva? Ce treabă avea Neshtovarul să-i spună *cuiva* ce să gândească, doar pentru faptul că reuşeau să convingă câteva animale leneşe să le ia la plimbări din când în când?

Bine, gândi ea ridicându-se. *Acestea vor fi, cu două mai puţine, pietrele pe care le vor putea arunca*. Luă o piatră de la piedestal.

— Am – învăţaţii de pe Kesh au adunat pietre din toate părţile acestui continent. Noi consemnăm ceea ce găsim. Comparăm. Această piatră vine de la poalele Spirei Sessal, de pe coasta de sud.

Mulţimea murmură. Toată lumea cunoştea Spira fumegătoare, care bubuia şi clocotea la marginea civilizaţie. *Trebuia* să fii nebun să te duci acolo să aduni pietre!

— Spira a creat această piatră, din flăcările pe care le ţine înăuntru. Şi asta, spuse Adari, ridicând altă piatră, A fost găsită chiar în afara satului, îngropată în albia râului. Pietrele erau identice. Acum, munţii care ne înconjoară platoul nu sunt fumegători – ceea ce noi numim *vulcani* – cel puţin nu acum. Dar faptul că această piatră se află aici sugerează că ar fi putut fi odată. De fapt, tot acest continent ar fi putut fi creat de ei.

— *Eretică!*

— Este aici mama mea?

Adari îşi întinse gâtul, cercetând mulţimea. Cineva chicoti.

Izri îi luă pietrele şi merse de-a lungul marginii publicului.

— Spui pietrele acestea au venit... de *jos,* spuse el, cuvântul oribilul abia scurgându-i-se de pe limbă. Şi au creat tot ce este Kesh.

— Atunci şi acum. Fumegătorii creează tot mai mult teren încontinuu.

— Dar ştii că tot ceea ce este Kesh a venit de la *Cei Născuţi în Ceruri,* spuse Izri, îndreptându-şi toiagul în direcţia ei. Nimic nu poate renaşte din Kesh!

Ştia; fiecare copil o ştia. *Cei Născuţi în Ceruri* erau marile fiinţe de deasupra, cele mai apropiate de zeităţi, pe care le avea Kesh. Ei bine, exista ceva mai apropiat: Neshtovar, ca auto-proclamaţi Fii ai *Celor Născuţi în Ceruri*, puteau la fel de bine să fi fost *Cei Născuţi în Ceruri* din punctul de vedere al vieţii de pe Kesh. Credinţa Keshiri era pe verticală; înalt însemna puternic. Cei înalţi erau veneraţi. Fusese grupul de călăreţi-de-uwak al lui Izri, care, cu secole înainte, adusese înţelepciunea marii bătălii a creaţiei de pe vârfurile înalte de pe marginea oceanului. Călărind uvaki colosali de cristal, *Cei Născuţi în Ceruri* luptaseră în stele cu *Cealaltă Parte*. Bătălia durase eoni, iar *Cealaltă Parte* îi rănise pe *Cei Născuţi în Ceruri* înainte de a fi învinşi. Picăturile

de sânge ale *Celor Născuţi în Ceruri* căzuseră pe mările negre zbuciumate, formând pământul care născuse poporul Keshiri.

Adari îşi pusese întrebări despre biologia rasei gigantice, cu sânge nisipos – dar Neshtovarul nu avea niciun fel de date despre aşa ceva, exceptând câteva hărţi ale continentului Keshtah care arătau de parcă unul dintre copiii ei ar fi revărsat ceva pe ele. Peninsulele cu creste lungi se împrăştiau în toate direcţiile dintr-un grup de platouri, formând linii de coastă şi fiorduri enorme, de multe ori nepracticabile, suficiente pentru ca Keshiri să adune viaţă marină pentru totdeauna. Mai sus, departe, multele râuleţe coborau spre podiş, ajutând fermierii să extragă şi mai mult din solul bogat. Populaţia Keshiri era atât mare, cât şi bine hrănită.

Despre *Cealaltă Parte*, Adari descoperi că Neshtovarul era total neinteresat. *Ceea ce li s-a opus Cei Născuţi în Ceruri* însemna moarte, boală, foc, răzvrătire – nu neapărat în această ordine – atunci când nu lua formă de muritor, în conformitate cu nevoile povestitorului. *Cealaltă Parte* venea „de jos”, un alt element în mesajul credinţei pe verticală. Şi asta era tot ce putea fi spus. Având în vedere devotamentul bătrânilor faţă de *Cei Născuţi în Ceruri*, Adari era surprinsă că nu loviseră în cine sau ce era *Cealaltă Parte*. Dar atunci, dacă ar fi făcut-o, ar fi venit cu un nume mai bun. Ceea ce nu-l oprea pe Izri să le spună numele în mod repetat, în timp ce râdea de ea.

— Cuvintele tale glorifică *Cealaltă Parte*, Adari Vaal. De aceea eşti aici. Eşti aici pentru că predici…

— Predau!

— …spunându-le acoliţilor tăi aceste *minciuni* despre Marea Bătălie!

— Acoliţi? Sunt *elevi*! Se uită prin mulţime după chipuri familiare. Elevii ei se ascunseseră cu o zi înainte, când lucrurile se agravaseră, dar unii dintre părinţii lor erau aici. Tu, Ori Garran! Ţi-ai trimis fiul să înveţe pentru că nu era bun la moară. Şi fiica ta, Wertram. Voi toţi de aici, din Tahv – credeţi că satul va *cădea într-o groapă* pentru că eu le-am vorbit cu copiilor voştri despre nişte *pietre*?

— *S-ar putea foarte bine să se întâmple asta!* Izri îşi apucă toiagul de pe locul lui de pe piedestal şi îl scutură. Pământul acesta este o parte din *Cei* vii *Născuţi în Ceruri*. Crezi că ei nu te aud? Când pământul se cutremură, când fumegătorii

ard – sunt rămăşiţele lor care acţionează în concordanţă cu dorinţele lor. Dorinţele lor pe care noi le onorăm şi urâm *Cealaltă Parte*!

Iar asta.

— Ştiu că tu crezi asta, spuse Adari, căutând să vorbească lent şi calm. Nu pretind că ştiu ce forţe acţionează lumea...

— Asta este clar!

— ...dar dacă cuvintele dezagreabile ar face lumea să se clatine, Kesh s-ar zgudui de fiecare dată când se ceartă soţii cu nevestele! Inspiră adânc. Cu siguranţă, *Cei Născuţi în Ceruri* au treburi mai importante decât să aibă grija propriilor noastre mici dezacorduri. Sunt sigură că este aşa.

Se lăsă tăcerea. Adari se uită în jur. Ochii negri Keshiri, îndreptaţi mai înainte spre ea, acum priveau în jos sau departe. Îi câştigase pe câţiva, de data asta. Poate nu suficienţi pentru a o lăsa să-şi păstreze slujba, dar suficienţi pentru ca să poată continua să adune...

Craca-buuuuuum!

Feţele violete se întoarseră spre vest, spre Munţii Cetajan. Ieşind în oceanul cunoscut ca *Marea de Flăcări* zonele vestice ofereau satului Tahv unele dintre cele mai frumoase apusuri de soare ale sale – dar acum flăcările veneau dinspre vârful muntelui în sine. Un stâlp de cenuşă înflăcărată ieşea din vârf.

Nu avea sens. Adari îl ajută pe Izri să se ridice.

— Ăla... ăla este un vârf de granit, spuse ea peste ecoul care se diminua. Nu este vulcanic!

— *Acum este!*

Capitolul 2

Piatra era un lucru simplu, dar aşa cum îi spusese bunicul ei: „Prin lucruri simple, ştim lumea." Adari nu se simţise niciodată ruşinată pentru toate acele ore pe care le petrecuse cercetând albiile pârâurilor sau că fusese mult mai interesată de cioburile unei pietre sparte decât de primele cuvinte ale copiilor ei. Ea îi învăţa pe ei – dar piatra o învăţa pe *ea*.

Acum, datorită unei pietre simple, vedea mai mult ca niciodată din lume – de sus, agăţată de spatele larg al lui Nink. Era o poziţie puţin probabilă pentru oricare dintre ei, dar fusese în ea cea mai mare parte a nopţii şi o parte a zilei. Primul ei zbor cu un uvak. Nu pentru că ar fi avut de ales.

Orele de după explozia de pe munte nu fuseseră atât de rele, gândi ea. Membrii audienţei fugiseră la casele lor. Făcu şi ea acelaşi lucru după ce Izri Dazh şi cohortele sale plecaseră împreună, ciorovăindu-se asupra semnelor şi prevestirilor.

În dimineaţa următoare, însă, starea de spirit a satului se schimbase. Vârful îndepărtat al Cetajanului încă fumega, dar devenise clar că nu reprezenta niciun pericol pentru Tahv sau pentru satele aflate mai jos pe cursul apei. Era sigur pentru toată lumea să iasă afară – în curtea din faţă a lui Adari – pentru a-şi exprima sentimentele faţă de cuvintele ei lipsite de credinţă şi despre adăugirea mocnită de la linia orizontului pe care acestea îl provocaseră. *Cei Născuţi în Ceruri chiar ascultau*. Mai era nevoie de altă dovadă? Dacă Keshiri nu puteau să o reducă la tăcere pe Adari Vaal, cel puţin se vor asigura că vocile lor erau mai puternice decât a ei. Făcuseră o treabă bună atunci când Adari îi trimisese pe Eulyn şi pe copii să se refugieze în locuinţa unchiului ei. Mulţimea din ce în ce mai mare, care încă arunca cu pietre în casă, se despărţise pentru a-i lăsa pe inocenţi să treacă. Dar mulţimea rămăsese chiar şi în timpul ploii de după-amiază – şi pe la apus, chiar şi cei din Neshtovar erau afară, cu uvakul lor legat în siguranţă departe de mulţime. Până când Izri Dazh urcă scările ca să-i bată la uşă, Adari văzuse deja primele făclii aprinzându-se afară.

Asta fusese suficient pentru ea. Torţele ar fi putut fi pentru a furniza lumină – dar ar fi putut fi şi pentru ceva mai rău. În mod clar depăşise orice formă de protecţie care era acordată unei văduve de călăreţ-de-uvak. Keshiri nu erau adepţi ai violenţei, dar nici nu aveau prea multe tipuri de sancţiuni sociale. Gândind că nu arăta ca o mulţime care dorea să o alunge, Adari se întorsese disperată spre propria ei curte din spate şi spre partea cea mai puţin plăcută din moştenirea ei: Nink.

Plecarea ei peste acoperiş îi surprinsese pe cei din faţă aproape la fel de mult cum o surprinsese pe ea succesul manevrei. Uvakul a fost cel mai surprinzător dintre toţi. Cu călăreţul mort, era de aşteptat ca Nink să nu mai fie călărit niciodată. Uvakii acceptau călăreţi noi atât de rar, încât erau prompt eliminaţi din herghelie.

Deşteptându-se când Adari încerca să se caţere pe spatele său cărnos, Nink ar fi putut face orice, ar fi putut pleca oriunde. Dar el o luă în sus.

Adari îşi petrecu restul acelei nopţi alternativ ţipând şi evitând urmărirea de către zburătorii Neshtovar. Ultima parte fu uşurată de insistenţa lui Nink de a zbura mult deasupra oceanului. Acelea fuseseră cele mai rele momente pentru Adari, care cunoştea trecutul animalului. Dar, ceva din partea uvakului, probabil curiozitatea, îl făcu să nu o trimită după mormântul lui Zhari. Chiar înainte de zori, Nink găsi în cele din urmă un culcuş pe partea dinspre mare a unui munte, unde Adari se prăbuşi imediat epuizată. În mod uimitor, când se trezi, uvakul era încă acolo, umplându-şi ciocul cu puţinul frunziş care se găsea pe acolo. În mod clar nu mai era atât de atractiv nici pentru Nink să meargă acasă.

Acum, în a doua dimineaţă de la explozie, Adari văzu că zborul ei de noapte fără direcţie o dusese lângă sursa de anxietate. Muntele Cetajan era un lanţ de stânci abrupte care ieşeau din continent – o parte proeminentă a orizontului atunci când era văzută din interior, dar la fel de inaccesibilă ca locurile de pe ţărmul vestic. O expediţie de vânători de roci adusese înapoi puţinele lucruri pe care le ştia Adari despre acest loc – şi asta necesitase un voluntar Neshtovari înţelegător, dispus să zboare o misiune de aducere de eşantioane. Văzând muntele din faţa ei, Adari fu copleşită de dorinţa de a vedea adevărul de

sus. Dacă explozia nu era vulcanică, asta putea rezolva problemele dintre ea şi comunitate. Şi dacă muntele devenise brusc vulcanic, era curioasă să vadă şi asta. Care fusese procesul implicat? Sau greşiseră învăţaţii cu privire la alcătuirea muntelui? Adusese călăreţul-de-uvak eşantioane false?

Probabil că asta a fost. Furia lui Adari crescu pe măsură ce se înălţa şi Nink, uvakul îndepărtându-se confortabil de lanţul muntos pentru un zbor de apropiere dinspre ocean. Ar fi poetic, gândi Adari, ca singurul proiect pe care învăţaţii îl încredinţaseră unui Neshtovar să fi dus la informaţii greşite. *Eşantioane Cetajan, pe naiba,* gândi ea. *Idiotul ne-a adus probabil pietre pe care le-a găsit în drumul său!* Tresări şi nu doar de la aerul rece. De ce trebuia să sufere ea pentru colosala lor...

Dintr-o dată apăru sursa coloanei de fum. Adari fu aproape să cadă de pe Nink. Se aşteptase pe jumătate să vadă o caldare deschisă, aburind, ca fumegătorii – *fum* era într-adevăr un nume greşit – văzuse asta în sud. În schimb, văzu o *cochilie* strălucitoare masivă care stătea pe o ridicătură, pe partea dinspre mare a muntelui. Acesta fusese cuvântul care îi veni în minte, chiar dacă dimensiunea era complet greşită: crestele sale ascuţite, încreţite, semănau cu scoicile antice pe care le văzuse apărând de pe fundul mării. Dar cochilia asta avea dimensiunea Cercului Etern!

Şi cochilia asta avea fum – nu abur – care ieşea din mai multe rupturi. Şanţurile grozave săpate în spatele corpului ei arăta că se lovise jos, în unghi. Incendiile din interior erau acum aproape consumate, dar putu să-şi dea seama din amestecul topit că fuseseră mult mai mari la început. Explozia care produsese coloana de fum vizibilă din interiorul continentului trebuie să se fi întâmplat chiar când a aterizat, gândi ea.

A aterizat?

Înainte ca Adari să se poată gândi la acest lucru, atenţia îi fu atrasă de o mişcare. Una dintre deschiderile din cochilie aruncase ceva, ceva care lovi pietrişul de dedesubt şi dispăru într-o alunecare de praf. Îl împinse pe uvak mai aproape. Un fulger de lumină roşiatică apăru în micul nor – şi la capătul fulgerului apăru...

...*un barbat.*

Bărbatul îşi ridică ochii spre ea. Era palid la faţă, mai deschis la culoare decât cel mai bolnav Keshiri pe care îl văzuse

ea vreodată. Şi în mâna stângă avea un baston de lumină roşie strălucitoare de mărimea toiagului lui Izri.

Era în mâna lui – sau făcea parte din mâna lui? Adari intră în panică şi Nink fu de acord cu ea, zburând într-o parte. O corecţie de curs violentă, dar binevenită, îi aduse pe amândoi înapoi deasupra mării. Adari clătină violent din cap şi închise ochii în timp ce Nink găsi aer mai calm. Ce văzuse? Avea forma unui bărbat, da. Părul îi era mai întunecat decât al oricărui alt Keshiri – dar lumina aceea roşie. *Ce era acea lumină?* Şi se mai mişca şi altceva pe munte, ceva ce văzuse cu colţul ochiului. Era cochilia aia vreun fel de cuib?

Înghiţi cu greu, cu gâtul aspru din cauza vântului şi a înălţimii. A fost prea macabru. Misiuni de aducere de eşantioane, anchete Neshtovar – niciuna dintre preocupările ei din trecut nu se potrivea cu ceea ce văzuse. Deschizând ochii, îl aduse pe Nink pe o abordare paralelă cu plaja zimţată. Cochilia uriaşă era cocoţată aproape de capătul unei prăpăstii, mult deasupra. Se va apropia de jos, de data asta, ridicându-se cu grijă până când putea să arunce o privire mai atentă.

Adari îşi dădu seama curând că planul ei, deşi era rezonabil, era complet neadecvat unui călăreţ novice. Nink se încordă, ducând-o pe un traseu spiralat spre vârful, care îi smuci stomacul. Ameţită, se luptă să-şi ţină ochii pe vârful stâncii. Silueta de mai devreme era acolo, fără lumina roşie aprinsă. Dar ţinând altceva...

Ceva şuieră pe lângă ea, coborând cu o viteză atât de mare încât Nink îşi retrase aripile de teamă. Adari alunecă de-a binelea de data aceasta, căzând spre înapoi. Dând din mâini, prinse piciorul cu gheară al uvakului o mână, în coborâre – şi îşi înfăşură disperată celălalt braţ în jurul lui.

— *Nink!*

Se chinui să ridice privirea, dar Nink era deja în mişcare, plecând departe de creastă – şi de lucrurile ei ciudate – pe cât de repede îl puteau transporta aripile lui de reptilă. Bălăbănindu-se, văzu că Nink se îndrepta spre siguranţa culcuşului lor de mai devreme, aflat mai departe în lanţul muntos. Evident, avusese destule surprize pentru o singură zi. La fel şi ea. Dar cel puţin se obişnuia cu ele.

Sau cel puţin aşa credea ea.

* * *

Cu puţin timp înainte ca soarele să alunece în spatele oceanului vestic, ea privea ultimele fire de fum dispărând de pe vârful muntelui. Adari nu credea că Nink ar putea fi convins să meargă din nou acolo înainte ca burduful ei cu apă să se fi epuizat. Sfecla brekka uscată se dusese deja. Plecase atât de repede încât nu avusese timp să-şi refacă bagajul de expediţie.

Acum, stând pe o lespede şi urmărind apusul soarelui, desenă un continent invizibil pe genunchi, întrebându-se cât de departe va trebui să zboare pentru a ajunge la o aşezare care să nu fi auzit de situaţia ei dificilă. Probabil că nu exista un astfel de loc. Neshtovarii nu erau doar păstrători ai păcii şi legiuitori, erau şi sistemul de comunicaţii care făcea din marele continent Keshtah o singură lume. Călăreţii răspândiseră deja vestea dinspre Tahv către toţi călăreţii mai în vârstă din fiecare sat. Scăpase, dar libertatea nu era o *salvare* pentru ea.

Deliverance[2].

Cuvântul ajunse la ea purtat de vânt. De fapt nici măcar nu era un cuvânt – nu unul pe care să îl mai fi auzit până acum. Era o combinaţie ciudată, melodică, de silabe care nu însemna nimic pentru urechea ei. Cu toate acestea, mintea ei îl recunoscu ca pe un concept familiar: *salvare*. Instinctiv, se uită înapoi către vârful misterios, care se cufunda în umbră. Licăreau nişte lumini în întuneric lângă baza lui masivă. Focuri – dar nu incendiile necontrolate care trebuie să fi fost în vârful muntelui. Aceste focuri fuseseră făcute. Adari se ridică în picioare, scăpându-şi burduful cu apă peste margine. Neshtovarul! O vânaseră până aici şi campaseră, iar în dimineaţa următoare, o vor găsi! Nu vor aştepta să audă ce văzuse ea pe vârful muntelui, nu când îşi agravase crima îndrăznind să zboare pe Nink.

Sufla o adiere spre mare din direcţia muntelui. Răcoroasă, calmantă. *Deliverance,* veni din nou cuvântul. Îl urmă un alt sentiment, complex şi energic: *Noi suntem salvarea ta – şi tu eşti a noastră.*

Adari clipi pentru a-şi reţine lacrimile nedumerite şi se îndreptă spre uvakul adormit. Vântul crescuse din nou.

Vino la noi.

---

[2] Deliverance – salvare.

* * *

Fusese o greşeală să vină aici. Cerul îi spusese să o facă, dar nu părea să fie niciun fel de salvare pe care o ştia Adari. Nasul ei se încreţi la duhoare. Văgăuna era întunecată, dar era clar că arsese ceva îngrozitor acolo. Chiar şi gropile sulfuroase din sud nu erau atât de rele. Se uită înapoi la Nink, căscând pe ierburi şi nedorind să o urmeze mai departe. *Animal înţelept.*

Focurile erau în faţă, printre copaci peste deal. Aerul o mângâie în timp ce se strecura în sus. Indiferent ce ardeau, nu era ceea ce se afla în văgăună.

În poiana de mai jos, Adari îi văzu: fiinţe. La fel de multe câte fuseseră la audierea finală, numai că erau adunate în jurul mai multor focuri de tabără. Se gândi din nou la Neshtovarul care o aştepta. Dacă da, atunci sosirea ei pe jos era probabil cea mai bună idee. Se strădui să le distingă vocile în timp ce se apropia. Recunoscu una, dar nu şi cuvintele lui. Se strecură mai aproape...

...şi se împiedică, prăvălindu-se spre un copac. Dând din mâini, Adari se izbi puternic de el, prăbuşindu-se fără suflare la baza lui. Mai multe siluete se repeziră înspre ea din umbre. Încercând să se ridice, îi văzu – trupurile lor erau iluminate nu de focuri, ci de bastoanele de energie roşietică răsărite din mâinile lor, la fel cum mai văzuse înainte. Se împiedică de o rădăcină.

— *Nu!*

Nu lovi deloc pământul. O forţă nevăzută o smulse prin labirintul de siluete, depunând-o brusc înaintea celui mai mare foc de tabără. Ridicându-se, cu spatele la flăcări, se uită la fantomele care înaintau. Erau fiinţe, dar nu ca ea. Nu violete, ci bej, maro, roşii şi multe altele – fiecare culoare, în afară de cea care trebuia să fie. Şi unele feţe nu erau deloc ca a ei. Tentacule minuscule se agitau pe fălcile roşii. O siluetă grasă, care parcă avea lepră, de două ori mai voluminoasă decât restul şi cu o piele ca al lui Nink, stătea în spatele tuturor, mormăind gutural.

Adari ţipă – dar ei nu o ascultau. Acum erau în jurul ei, bărbaţi, femei şi monştri, strigând vorbe de neînţeles. Îşi duse mâinile la urechi. Nu-i folosi la nimic. Cuvintele săpau pe lângă urechi. Săpau direct în mintea ei.

Împunsăturile mentale deveniră cuţite. Adari se clătină. Străinii înaintau fizic şi eteric – împingând, zgâriind, căutând. Valuri de imagini trecură prin mintea ei, a fiilor ei, a casei, a semenilor ei – tor ce era Adari, tot ce era Kesh. Încă mai vedea gurile mişcându-se, dar cacofonia bâzâia acum în capul ei. Cuvinte, cuvinte fără sens...

...care începură cumva să se conecteze cu impresii familiare. Precum cuvântul purtat de briză mai înainte, vocile erau străine, dar simţea sunetele unindu-se în jurul gândurilor raţionale.

— *Eşti aici.*

— *Mai sunt şi alţii. Mai sunt şi alţii.*

— *Adu-i aici.*

— *Du-ne acolo!*

— *Adu-i aici!*

Adari se învârti, sau o făcuse tot Kesh. Deasupra ei, grupul se despărţi pentru lăsa să treacă o nouă persoană. Era o femeie. Cu o piele mai închisă la culoare decât a celorlalţi, ţinea un bebeluş strâns înfăşat într-o cârpă roşie.

Mamă, gândi Adari împotriva asaltului zgomotos. Un semn de speranţă. Milă.

— *ADU-I AICI, ADU-I AICI, ADU-I AICI!*

Adari ţipă, zvârcolindu-se împotriva ghearelor nevăzute care o zgâriau. Ceilalţi se opriră. Femeia cu copilul nu o făcu. Adari se clătină. Crezu că vede aripile nervoase ale lui Nink, zburând pe deasupra capului şi dispărând.

O mână apăru din spate pe umărul mamei, trăgând-o înapoi. Vacarmul se stinse în mintea lui Adari. Ridică ochii pentru a-l vedea pe... *Zhari Vaal*?

Nu, îşi dădu ea seama, în timp ce ochii plini de lacrimi i se focusau. Încă o siluetă îmbrăcată ciudat, dar mică şi îndesată ca şi soţul ei. Şi-l închipuise odată pe Zhari pe fundul mării, cu culoarea lui mov bogată, fiind acum spălăcită. Acest bărbat era mai palid, dar claia sa de păr întunecat şi ochii căprui roşiatici îi dădeau un aspect convingător, de încredere. Îl mai văzuse, pe munte. Îl auzise înainte, purtat de briză.

— *Korsin,* spuse el, simultan în mintea ei şi cu o voce la fel de liniştitoare ca a bunicului ei. Făcu un semn spre sine. Mă numesc Korsin.

Întunericul se strânse în jurul ei.

Capitolul 3

În a treia zi printre noii veniţi, Adari învăţase să vorbească.

Îşi petrecuse toată prima zi de după întâlnirea terifiantă dormind, dacă acesta era termenul potrivit pentru un somn înfierbântat, de coşmar, întrerupt de scurte perioade de delir. De mai multe ori, deschise ochii doar pentru a-i închide imediat, văzând străinii umblând în jurul ei. Dar aveau grijă de ea, nu o hărţuiau – aşa cum înţelesese în a doua dimineaţă, când se trezise între o pătură imposibil de moale şi pământul aspru. Noii veniţi găsiseră pentru ea un loc retras, uscat, şi câteva siluete stăteau de veghe. Adari băuse apa pe care i-o oferiseră, dar asta nu-i redă vocea. Capul ei încă mai vuia, mintea fiindu-i încă rănită de asaltul anterior. Niciunul dintre cuvintele ei nu-i veni în minte când încercă să vorbească. Uitase cum să vorbească.

Korsin stătea cu ea când îşi aminti în cele din urmă. Îl chemase pe Hestus, o persoană de culoare ruginie, cu o mască strălucitoare care îi acoperea o parte a feţei sale cicatrizate de acid. Aproape că părea să facă parte *din* faţa lui – diverse bucăţi ascunzându-se sub pielea lui. Adari tresărise de teamă, dar Hestus stătuse pur şi simplu calm, ascultând cum Korsin încerca să vorbească cu ea.

Şi au vorbit. În mod ciudat, la început, Hestus intervenea ocazional pentru a repeta un cuvânt nou Keshiri pe care-l spusese ea, urmat de echivalentul limbii sale.

Adari se minunase. Cuvintele Keshiri rostite de Hestus sunau exact cu cele spuse de ea – în propria ei voce, chiar. Korsin îi explicase că „urechea specială” a lui Hestus îi dădea acel talent, ajutându-l să urgenteze schimbul de informaţii.

Adari fu interesată de acest schimb, dar majoritatea informaţiilor au mers în sens invers. A înţeles că oamenii conduşi de Korsin veniseră într-adevăr din cochilia argintie şi că, într-un fel, căzuseră din cer. Era de asemenea clar că, oricât de puternici erau, nu aveau niciun mijloc de a părăsi munte acum, aşa cum era izolat de apă şi terenul impracticabil. Korsin ascultase cu interes când ea vorbi despre Kesh şi Keshiri, despre

uvaki şi satele de pe continent. Îi menţionase pe *Cei Născuţi în Ceruri* o singură dată, înainte de a se opri, aproape jenată. Nu ştia cine erau noii veniţi erau, dar se simţea ruşinată să-i aducă în discuţie.

Acum, în a treia după-amiază de la sosirea ei, Adari vorbea confortabil cu noii veniţi – şi chiar învăţase ea însăşi câteva cuvinte în limba lor. Erau despre ceva numit „Sith”, şi despre Korsin că era „om”. Repetă cuvintele.

— Eşti o bună ascultătoare, spuse Korsin, încurajat.

El îi spuse că şi alţii lucraseră cu ea în timp ce dormea – nu a spus cum – pentru a încerca să îmbunătăţească comunicarea. Acum, ei progresau repede şi nu era tot ceea ce puteau face. Chiar şi fiind suprasolicitată, Adari rămăsese vigilentă.

— Preocuparea noastră imediată, Adari Vaal, este să ajungem pe continent, spuse Korsin, golind o pungă strălucitoare de pulbere într-o ceaşcă, pentru ea.

Nu era hrană sau adăpost suficient pentru oamenii lui aici şi muntele avea prăpăstii abrupte care dădeau către marea de dedesubt. Uvakul ei ar fi putut oferi o cale de ieşire pentru cineva, dar Nink, la fel de fricos faţă de noii veniţi, pe cât era de fauna sălbatică a muntelui, îşi petrecuse ultimele câteva zile sus, departe.

Bând fiertura – era hrănitoare, nu ca tocaniţa mamei ei, credea ea – Adari se luptă cu problema. Nink *ar putea* veni dacă îl chema, dar numai dacă stătea într-o zonă deschisă, singură. Ar putea zbura spre continent şi să revină cu ajutoare.

— Totuşi, nu pot să iau pe nimeni cu mine.

Nink s-ar putea să nu apară dacă ar fi însoţită şi un călăreţ novice nu putea transporta niciodată un pasager.

— Va trebui să merg singură. Dar mă voi întoarce cât de repede voi putea.

— *Ba nu o va face!*

Adari recunoscu vocea chiar înainte să-şi ridice privirea. *Cea care urlase.*

Mama copilului mic veni în viteză spre focul de tabără mocnit.

— Ne va abandona!

Korsin se ridică şi o luă pe femeie deoparte. Adari îi auzi schimbând cuvinte aprinse, necunoscute. Dar pentru a o

convinge pe femeie, el rosti câteva cuvinte pe care Adari le recunoscu.

— Noi suntem salvarea ei şi ea este salvarea noastră.

Adari o urmări pe femeie, care încă se uita la ea, de departe.

— Nu mă place.

— Seelah? Korsin ridică din umeri. Este îngrijorată pentru partenerul ei – s-a pierdut la locul accidentului. Şi având copilul, este nerăbdătoare să părăsească muntele. Zâmbi, oferindu-se să o ajute pe Adari să se ridice. Ca mamă, sunt sigur că înţelegi.

Adari înghiţi în sec. Nu-şi menţionase copiii. Îşi dădu seama că abia dacă se gândise la ei de când ajunsese printre noii veniţi. Dând din cap vinovată, îşi dădu seama de altceva: Keshiri s-ar putea să nu o asculte.

Korsin părea neimpresionat – şi netulburat.

— Eşti deşteaptă, Adari. Îi vei face să te asculte. Îi înfăşură uşor umerii cu pătura albastră sub care dormise. Păstrează asta, spuse el. Soarele va apune curând. Ar putea fi o plimbare rece.

Adari se uită în jur. Seelah stătea într-o furie tăcută, neclintită din loc. Ceilalţi cu care Korsin îi făcuse cunoştinţă, îşi priveau conducătorul nervoşi; Ravilan, cel cu tentacule roşii sub maxilar, schimbă o privire îngrijorată cu Hestus. Chiar şi uriaşul Gloyd, care în ciuda aspectului său brutal, era în mod clar cel mai mare aliat al lui Korsin, se mută de pe un picior pe altul neliniştit. Dar nimeni nu o opri să părăsească tabăra. Când o mână puternică o opri la marginea poienii, fu surprinsă să vadă a cui era: a lui Korsin.

— Despre Keshiri, spuse Korsin. Ne-ai spus despre Tahv, satul tău – pare destul de mare. Dar câţi Keshiri sunt? Câţi Keshiri sunt în total, adică?

— Suntem fără număr, răspunse imediat Adari.

— Ah, spuse Korsin, atitudinea lui înmuindu-se. Vrei să spui că nu au fost niciodată număraţi.

— Nu, spuse Adari. Vreau să spun că *nu avem un număr atât de mare.*

Korsin încremeni, strângându-i braţul cu mâna. Ochii lui întunecaţi, puţin mai mici decât ai unui Keshiri, se concentrară pe pustiul de dincolo. Nu-l mai văzuse niciodată deranjat. Dacă

fusese, durase mai puţin de o secundă înainte să păşească înapoi.

— Înainte de a pleca, spuse el, găsind un copac de care să se sprijine, spune-mi ce ştii despre *Cei Născuţi în Ceruri*.

* * *

Korsin numise *Omen*[3] nava în care sosise. Cuvântul nu numai că exista în limba keshiri, ci era de multă vreme cuvântul favorit al Neshtovarului. Urmărind ce se întâmpla acum în piaţa cunoscută sub numele de Cercul Etern, Adari ghici că până şi şefii călăreţi-de-uvak îşi dădeau seama de ironie.

Se întorsese la Korsin după o singură zi, la o săptămână întreagă după ce *Omen* se ciocnise de munte – şi în viaţă. Fusese o chestiune simplă pentru ea să atragă călăreţii uvak acolo; imediat ce patrulele o văzură pe ea şi pe Nink, o urmară tot drumul până la muntele Cetajan. Locul fusese scena mai multor surprize în ultima vreme, dar niciuna nu a depăşit momentul în care Neshtovarul a venit peste Adari, care stătea sfidătoare în mijlocul a 240 de susţinători care veniseră de sus, aproape fiecare dintre ei semnalându-şi prezenţa cu o sabie de lumină rubinie strălucitoare. Ea nu avea niciunul dintre dispozitivele alea ciudate, dar strălucea la fel de bine din mijlocul lor. Adari Vaal, colecţionară de roci şi duşman al ordinii, era acum Adari Vaal, descoperitoare şi salvatoare; cea care răspunsese al chemarea muntelui.

Adăugaţi şi „profet” la asta, gândi ea în timp ce privea zecile de vizitatori – câţiva dintre ei cotonogiţi de pe urma calvarului – intrând în Cercul Etern. Au trecut prin mulţimile de Keshiri care priveau tăcute, mulţi dintre ei fiind aceiaşi de la uşa ei, cu o săptămână mai înainte. În faţa cercului, era prezent tot Neshtovarul din regiune, mai mulţi decât văzuse ea vreodată. Trei zile de operaţiuni de salvare aeriană aduseseră noii veniţi de pe munte, zile în care se dusese vorba departe în interiorul ţării. *Cei Născuţi în Ceruri* sosiseră pe Kesh.

Niciun alt motiv nu putea explica de ce călăreţii îşi luaseră poziţii în mod corespunzător, nu în Cercul Etern în sine, ci de-a lungul perimetrului ridicat. Sătenii urmăriseră audierea lui Adari de acolo; acum Neshtovarul o privea pe ea în cerc,

[3] Omen – semn bun, prevestire.

mergând în spatele lui Korsin. În spatele lor, vizitatorii intrară pe rând în Cerc, formându-şi propriul lor perimetru interior peste care Neshtovarul se chinuia să vadă. Izri Dazh părea mic, stând sub coloana de trei ori mai mare decât el, care servea drept gnomon pentru cadranul solar. În mod normal, îl făcea să pară mai mare. Nu şi azi. Şchiopătă înainte şi îi salută pe Korsin şi pe ai lui cu cuvinte insipide de laudă înainte să se întoarcă către public. Străduindu-se să vadă peste linia de vizitatori, Izri îşi oficializă declaraţia. Aceştia *erau Cei Născuţi în Ceruri*, spusese el, care au coborât chiar de pe muntele de pe care slugile lor aduseseră legea cu secole mai devreme. Adari ştia că nu era acelaşi munte; poate textele vor fi schimbate mai târziu. Dar Izri ignoră acest detaliu deocamdată. Vizitatorii îşi stabiliseră identitatea spre satisfacţia întregului Neshtovar, spusese el.

— Nu i-ai crezut atunci când ţi-au levitat bastonul, îi şopti Adari, incapabilă să reziste.

— Asta s-a încheiat când m-au levitat *pe mine,* hârâi Izri în barbă.

Se întoarse să-i vadă pe săteni aplaudând – nu pentru proclamaţia sa, ci pentru Yaru Korsin, Marele Lord al *Celor Născuţi în Ceruri*, care tocmai sărise fizic distanţa până în vârful coloanei. Când aplauzele s-au stins în cele din urmă, Korsin rosti cuvintele Keshiri pe care interlocutoarea sa, onorata Adari Vaal, *Fiica a Celor Născuţi în Ceruri*, îl învăţase în dimineaţa aceea.

— Noi *am* venit de sus, aşa cum spui, spuse el, cu o voce profundă care fu auzită de toţi. Am venit să vizităm pământul care a fost o bucată din noi şi oamenii de pe acel pământ. Şi Kesh ne-a întâmpinat.

Urmară mai multe aclamaţii.

— Vom fonda... un *templu* pe vârful muntelui descoperirii, continuă el. Vom munci mai multe luni acolo, pentru a avea grijă de vasul care ne-a adus aici şi pentru a comunica cu cerurile. Şi în tot acel timp, ne vom face casă aici, în Tahv, cu copiii noştri – ajutaţi de Neshtovar, care au fost slujitori atât de buni în lipsa noastră. Ei vor pleca astăzi de aici, zburând spre toate colţurile lui Kesh, pentru a răspândi vestea sosirii noastre şi pentru a găsi artizanii de care avem nevoie.

Vorbi peste aplauze.

— Suntem *Cei Născuţi în Ceruri* – şi ne *vom* întoarce la stele!

Urmă un haos fericit. Fiul mai mic al lui Adari, Tona, se zvârcoli în braţele ei. Ea îi spionă pe mama ei şi pe Finn care stăteau într-un loc de onoare, chiar în afara Cercului, strălucind de fericire.

Adari ridică ochii spre Korsin – şi înghiţi cu greu.

Totul a fost atât de perfect.

Şi toate au fost atât de greşite.

Capitolul 4

Starea de încântare pe Kesh dură chiar şi după Ziua Mişcării. *Celor Născuţi în Ceruri* li se dăduseră casele frumoase ale Neshtovarului în timp ce călăreţii erau plecaţi să răspândească vestea. Pe măsură ce Neshtovarul se întorcea unul câte unul, oaspeţii lor îşi declarau calm preferinţa de a rămâne în casele relativ somptuoase. După ce apelă şi al şaselea călăreţ la Izri, bătrânul declară că *toţi* călăreţii ar trebui să-şi mute familiile în case mai umile, pentru ca *Cei Născuţi în Ceruri* să le cunoască devotamentul. Korsin şi Seelah locuiseră în propria casă a lui Izri încă din prima zi. Toată lumea se mută în afară de Adari. Pentru serviciile ei către *Cei Născuţi în Ceruri*, i s-a permis să rămână în casa lui Zhari. De asemenea, se ţinea aproape de Korsin, pe care îl vedea zilnic în rolul ei neoficial de ambasador şi asistent. Vedea zilnic toate figurile proeminente ale *Celor Născuţi în Ceruri*: Gloyd dur dar amabil, care era numit Houk; Hestus, ocupat să-şi îmbunătăţească vocabularul Keshiri; Ravilan de culoare ruginie, care părea adesea pierdut, o minoritate în cadrul unei minorităţi. De asemenea, o vedea pe Seelah, care se instalase în casa generoasă a lui Korsin. Copilul lui Seelah era nepotul lui Korsin, după cum aflase Adari.

Seelah se holba mereu la Adari când era prin preajma lui Korsin. Inclusiv astăzi, când Adari stătea cu el lângă o săpătură de la marginea lanţului Cetajan, de unde se vedea oceanul pe deasupra căruia fugise ea cu o lună în urmă. *Cei Născuţi în Ceruri* aveau nevoie de structuri pentru a stabiliza şi proteja *Omen,* dar mai întâi aveau nevoie de o trecere terestră sigură prin peninsulă. Traseul prindea contur cu ajutorul *Celor Născuţi în Ceruri* – printre care erau mai mulţi mineri – care tăiau bucăţi uriaşe de sol cu săbiile lor de lumină.

— Săbiile se vor descurca mai bine atunci când vom recupera câteva dintre cristalele Lignan pentru a le alimenta, spuse Gloyd.

Korsin îi prezentă lui Adari un eşantion de piatră. Granit. Eforturile depuse de ei nu erau pentru ea, desigur, dar ea se întrebase mereu ce era dedesubt. Acum ştia.

— Până la urmă ai avut dreptate, spuse Korsin, privind-o cum studia piatra.

Nu îi vorbise despre conflictul ei cu Neshtovarul, dar fusese nerăbdătoare să-şi confirme teoriile cu cineva care ştia. Vulcanii *chiar* formau terenuri noi. Iar munţii lanţului Cetajan nu erau vulcani – deşi granitul provenea din magmă, îi spuseră ei, se formase mult sub pământ în decursul eonilor. Acesta era motivul pentru care rocile de granit arătau diferit de pietrele de flăcări.

— Nu înţeleg jumătate din ceea ce îmi spun minerii, spuse Korsin, dar ei spun că i-ai putea ajuta cu uşurinţă – dacă nu m-ai ajuta pe mine.

Korsin începu să vorbească cu Gloyd despre următorul lor proiect, săpături pentru a găsi metalele necesare reparării navei. Adari tocmai voia să intervină când o văzu pe Seelah trecând pe acolo. Adari tresări în timp ce femeia dispărea din vedere. Ce îi făcuse Adari pentru a câştiga o asemenea ură?

Nu se uită fix la mine, îşi dădu seama Adari. *Se uită fix la Korsin.*

— Te-am văzut, şopti Adari către Korsin.

— Ce?

— Te-am văzut pe munte, în ziua aceea. Ai aruncat ceva peste margine.

Korsin se întoarse de la munca sa. Făcu un gest şi Gloyd se îndepărtă.

— Te-am văzut aruncând ceva, spuse Adari înghiţind cu greu.

Se uită la oceanul care se prăbuşea peste stânci.

— Nu ştiam ce – până nu m-ai trimis să mă întorc în sat.

Korsin păşi cu grijă spre ea. Adari nu se putea opri din vorbă.

— Am zburat acolo, Korsin. L-am văzut jos, pe pietre. Era un bărbat ca tine, spuse ea.

— Ca mine? pufni Korsin. Este… el este încă acolo?

Ea clătină din cap.

— L-am întors ca să-l privesc, spuse ea. Marea l-a măturat.

Korsin era de aceeaşi înălţime cu ea, dar pe măsură ce ea se micşora, el se mărea.

— Ai văzut asta – şi totuşi ai adus Neshtovarul să ne găsească.

Adari încremeni, neputând răspunde. Se uită la stânci, mult mai jos, care arătau la fel ca cele de sus de pe munte. Korsin întinse mâna spre ea, ca făcuse înainte...

...şi apoi o retrase. Vocea i se înmuie.

— Semenii tăi s-au întors împotriva ta pentru a-şi proteja societatea. Ai fost un pericol pentru ei?

De unde ştia? Adari ridică ochii spre Korsin. Arăta tot mai puţin ca Zhari.

— Am crezut în ceva în care ei nu credeau.

Korsin zâmbi şi o luă uşor de mână.

— E o luptă cu care oamenii mei sunt familiarizaţi. Omul acela pe care l-ai văzut – era un pericol pentru societatea *noastră*.

— Dar era *fratele* tău.

Strânsoarea lui Korsin se accentuă o clipă înainte să-i dea drumul de tot.

— *Eşti* o bună ascultătoare, spuse el, îndreptându-se. Asta nu ar fi fost greu de aflat. Da, era fratele meu. Dar era un pericol – şi aveam destule pericole când ne-ai găsit, spuse el. Se uită adânc în ochii ei. Şi cred că ştii câte ceva despre asta, Adari. Aceeaşi mare ţi-a luat şi ţie ceva. Nu-i aşa?

Gura lui Adari se deschise. *Cum?* Zhari murise acolo, dar Neshtovarul nu i-ar fi spus-o niciodată lui Korsin. Să vorbească despre căderea unui călăreţ, încălca cel mai mare tabu: căderea fusese revendicată de *Cealaltă Parte*. Nimeni nu văzuse cum se întâmplase, cu excepţia lui Nink – *şi a Celor Născuţi în Ceruri, care vedeau totul.* Korsin fie putea citi minţile, fie era cine spunea că este. Abia fu în stare să rostească cuvintele.

— Este... nu este la fel. *L-ai* împins pe acel bărbat. Eu nu am avut nimic de-a face cu ceea ce s-a întâmplat cu...

— Bineînţeles că nu ai avut. Accidentele se întâmplă. Dar nu te-a deranjat că a murit, spuse el. Pot vedea asta în tine, Adari. A fost un pericol pentru tine – pentru persoana care devii. Sprâncenele stufoase ale lui Korsin se ridicară. Te bucuri că a murit.

Adari închise ochii. Punându-şi braţul în jurul umărului ei, Korsin o întoarse spre soare.

— Este în regulă, Adari. Printre Sith, nu este o ruşine aşa ceva. Nu ai fi fost niciodată ceea ce eşti astăzi, cu el ţinându-te la respect. Aşa cum nu ai fi fost niciodată ceea ce vei deveni cu *Izri Dazh* ţinându-te la respect.

La acest nume, ochii lui Adari se deschiseră. Lumina soarelui o orbea, dar Korsin nu o lăsă să se întoarcă.

— Ţi-a fost frică de noi, spuse el, şi ţi-a fost frică când ai văzut trupul. Ştiai că puteam muri pe munte dacă nu ai fi adus ajutor. Totuşi, ai adus oricum Neshtovarul – pentru că ai crezut că noi te-am putea ajuta împotriva lor.

O eliberă. Adari se uită în gol la soare încă o clipă înainte de a privi în altă parte. În spatele ei, Korsin îi vorbi pe tonul liniştit pe care îl folosise atunci când vocea lui ajunsese pentru prima oară la ea, purtată de vânt.

— Ajutându-ne să interacţionăm cu Keshiri nu înseamnă doar că ne ajuţi pe *noi,* Adari. Vei învăţa lucruri despre lumea ta pe care nu ţi le-ai fi imaginat niciodată. Întoarse piatra din mâna ei. Nu ştiu cât timp vom fi aici, dar îţi promit că vei învăţa mai multe în următoarele luni decât ai făcut-o în întreaga ta viaţă. Decât *oricare* dintre Keshiri.

Adari se cutremură.

— Ce – ce vrei...

— Un lucru simplu. Uită ce ai văzut în ziua aceea.

* * *

Korsin îşi respectă cuvântul. În primele ei luni cu *Cei Născuţi în Ceruri*, Adari învăţă multe despre lumea ei. Dar învăţă, de asemenea, unele lucruri despre locurile de unde *veniseră* ei şi despre *cine* erau. Era o bună ascultătoare. *Prin lucruri simple, cunoaştem lumea*.

Cei din Sith, precum Korsin, erau fiinţele de sus pe care ea le negase – dar nu erau zeii din legendele Keshiri. Nu chiar. Aveau puteri uimitoare şi poate că trăiau în stele. Dar nu sângerau nisip şi nu erau perfecte. Se certau. Invidiau. Ucideau.

Cei din Sith puteau citi minţi, într-o anumită măsură. Korsin folosise asta pentru a o chema în ajutor după ce o văzuse în aer. Dar nu erau atotştiutori. Aflase asta printr-un experiment simplu, pe furiş, care îl implică pe Ravilan. Îi sugerase să viziteze un restaurant aflat adânc în cartierul cel mai aglomerat

al lui Tahv. El se duesese, pierzându-se prin cartier după cum făcuse şi ea, adesea. Puterile de percepţie ale celor din Sith erau uimitoare, dar totuşi mai aveau nevoie de informaţii de la alţii. Ea încercă să le ofere aceste informaţii, însoţindu-l pe Korsin în multe locuri de muncă, majoritatea având muncitori Keshiri joviali. *Cei Născuţi în Ceruri* erau suficient de perfecţi pentru Keshiri – şi suficient de perfecţi pentru ea.

Yaru Korsin era la fel de departe de Zhari Vaal la nivel intelectual cum era şi ea faţă de pietre, şi atâta timp cât învăţa să evite ochii lui Seelah – o altă văduvă a unui om căzut – se putea aştepta să înveţe foarte multe.

La fel cum avansau cunoştinţele sale, şi credinţa lui Izri era în continuare glorificată. Ea găsea puţină bucurie în asta, în afară de chicotelile ocazionale pentru că avea un rol mai important decât al lui. Ea era *Descoperitoarea*, de care societatea Keshiri îşi va aminti mereu. Nimeni nu îşi va aminti de Izri.

Privind cum se construieşte o altă carieră, ea se întreba cum va arăta acea societate. Ea ştia ceva ce Sithul nu ştia: vor rămâne aici mult timp. Îi menţionase asta, o dată, unui miner, care o contrazisese cu promptitudine, considerând că era o neştiutoare locală.

Dar ea ştia. Metalele căutate de cei din Sith nu erau în solul Kesh. Învăţaţii scotociseră fiecare parte a continentului. Înregistraseră ce găsiseră. Dacă substanţele pe care oamenii lui Korsin le doreau se ascundeau departe sub suprafaţă, ar fi fost nevoie de timp pentru a le găsi – *mult* mai mult timp.

Cei din Sith aveau timp.

Ce va avea Keshiri? se întrebă ea.

SFÂRŞIT

Universsul Star Wars Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă.

Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i

în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă

ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ…

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui

Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre"

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

